

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 366/2011-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. augusta 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. F. K., C., zastúpeného advokátom Mgr. V. M., T., vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaniach vedených Okresným súdom Trenčín pod sp. zn. 12 C 59/2007, Krajským súdom v Trenčíne pod sp. zn. 17 Co 293/2010 a Slovenskou republikou – Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky pod neuvedenou spisovou značkou a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. F. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. júla 2011 doručená sťažnosť Ing. F. K., C. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaniach vedených Okresným súdom Trenčín (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 12 C 59/2007, Krajským súdom v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 17 Co 293/2010 a Slovenskou republikou – Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) pod neuvedenou spisovou značkou. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 7. júla 2011.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ ako žalobca požadoval od ministerstva ako žalovaného náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Išlo celkom o čiastku 21 820,85 € s prísl., ktorá pozostávala z náhrady za závažný zásah do rodinného života úmrtím rodinného príslušníka a životného partnera, vecných výdavkov spojených s pohrebom a uložením pozostatkov, bolestného, sťaženia spoločenského uplatnenia, straty na zárobku v čase práceneschopnosti, vecných výdavkov súvisiacich s odpratáním zničeného motorového vozidla a trov spojených s obhajobou sťažovateľa v trestnej veci skončenej jeho oslobodením. Právnym dôvodom podania žaloby o náhradu škody bol postup štátu, ktorý sťažovateľa trestne stíhal za trestný čin ublíženia na zdraví s následkom smrti, ale nestíhal osobu, ktorá v skutočnosti mala byť na základe vykonaných dôkazov trestne stíhaná. Rozsudkom okresného súdu č. k. 12 C 59/2007-146 zo 14. júla 2010 bola žaloba sťažovateľa zamietnutá v celom rozsahu, pričom podľa názoru okresného súdu sťažovateľom uplatňované nároky boli premlčané. Rozsudkom krajského súdu č. k. 17 Co 293/2010-169 z 22. februára 2011 bol rozsudok okresného súdu v časti týkajúcej sa sumy 410,87 € zrušený a v tomto rozsahu bola vec vrátená na ďalšie konanie. Vo zvyšnej časti bol rozsudok okresného súdu potvrdený. Podľa názoru krajského súdu medzi dopravnou nehodou ako škodovou udalosťou a požadovanou náhradou ako následkom nebola príčinná súvislosť, a preto štát nenesie za túto udalosť zodpovednosť z titulu nesprávneho úradného postupu. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktorého prípustnosť vychádza z ustanovenia § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku a je odôvodňované v zmysle § 241 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku. O dovolaní nebolo ešte rozhodnuté.

Rozhodnutiami všeobecných súdov došlo podľa sťažovateľa k porušeniu označených článkov ústavy. Za porušovateľov týchto práv považuje sťažovateľ jednak okresný súd a krajský súd, ale aj ministerstvo ako ústredný orgán štátnej správy pre súdy. Náprava prostredníctvom inštitútu zodpovednosti štátu za nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup zjavne zlyhala, a to aj s ohľadom na ignorovanie pojednávania zo strany ministerstva. Vzhľadom na túto skutočnosť, ako aj s ohľadom na plynutie lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného

súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je nutné tieto nezákonnosti odstrániť ústavnoprávnym procesom. Aj keď mal sťažovateľ možnosť nápravy prostredníctvom dovolania a odvolania, čo aj využil. Vzhľadom na to, že sa práva domáha od roku 2004 a je neustále vystavený nenapraviteľným nevýhodám, prietahom a výdavkom na právne zastupovanie, v záujme hospodárnosti konania a preukázania úmyselného porušovania ľudských práv žiada, aby ústavný súd s ohľadom na plynutie lehoty právoplatnosti rozsudku krajského súdu (20. mája 2011) podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde rozhodol i napriek tomu, že nevyčerpal všetky možnosti nápravy.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru okresným súdom, krajským súdom a ministerstvom. Požaduje tiež náhradu škody vo výške 21 820,85 € s príslušenstvom, trovy konania 773,17 € v súvislosti s právnym zastupovaním vo veci náhrady škody, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom v sume 788,30 €. Napokon sa domáha aj priznania primeraného finančného zadosťučinenia vo výške po 10 000 € pre seba a tri deti.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy, alebo návrhy podané niekým zjavne

neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti okresnému súdu a krajskému súdu, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného článku 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Proti rozsudku okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa vo vzťahu proti okresnému súdu mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v tomto rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. Treba dodať, že sťažovateľ právo podať odvolanie aj využil.

Sťažovateľ sám uvádza, že podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie, prípustnosť ktorého oprel o ustanovenie § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Sťažovateľ sa teda domáha ochrany označených práv v dovolacom konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky. Aj tým je vylúčená právomoc ústavného súdu.

Pokiaľ sa sťažovateľ odvoláva na ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v tom zmysle, že z dôvodov hodných osobitného zreteľa nevyužil opravný prostriedok v konaní pred všeobecnými súdmi a z tejto skutočnosti vyvodzuje existenciu právomoci ústavného súdu konať o sťažnosti, treba uviesť, že sa sťažovateľ pri výklade tohto ustanovenia mýli. Za nevyužitie opravného prostriedku treba považovať takú situáciu, keď dotknutý subjekt v zákonnej lehote daný opravný prostriedok nevyužije (nepodá). O nevyužitie opravného prostriedku nejde však v prípade, ak dotknutá osoba opravný prostriedok včas podá, avšak nie je ochotná čakať na jeho vybavenie a na takomto základe sa domáha, aby vo veci rozhodol ústavný súd.

Sťažnosť vo vzťahu proti ministerstvu treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa názoru sťažovateľa zodpovednosť ministerstva za porušenie označených článkov ústavy má vyplývať jednak z jeho postavenia ústredného orgánu štátnej správy súdov, ale aj zo skutočnosti, že v konaní pred všeobecnými súdmi ignorovalo viaceré pojednávania.

Ústavný súd považuje v tejto súvislosti za podstatné, že ministerstvo bolo v danom prípade v postavení účastníka konania, keďže reprezentovalo štát v súdnom konaní. O uplatňovaných právach sťažovateľa teda nerozhodovalo a rozhodovať ani nemohlo, pretože vo veci rozhodovali všeobecné súdy. Je preto zrejmé prima vista, že ministerstvo označené práva sťažovateľa porušiť nemohlo.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. augusta 2011